

konom. Izpokorile so se vse zakonske žene, ki niso bile prezveste daljnim možem. Starke so se spomnile grehov svoje mladosti in so delale skesano pokoro.

Davno pred zoro so bila polna vsa strma kraška pota k cerkvi. Padali so ljudje po zledenelih skalah — ali nihče ni ostal doma v samotnih selih. Tulila je burja noč in dan, a ljudje niso omahovali. Dolge maše so se darovale od jutra do poldneva in po izpovednicah so zdihovalle ženske pred belimi menihi. In v dolgih vrstah je klečalo ljudstvo na mrzlih skalah pred oltarjem in čakalo obhajila. Iz daljnih vasi so ostajali ves dan pri cerkvi, vsi premrli, lačni in medli. Suhi kruh, ki so ga imeli v žepih spravljenega za kosilo, je bil zmrzel in trši od kamena. Niso ga mogle otajati ozeble roke. Pri poldanskim pridigah so ležali ljudje po dve, tri ure na kolenih, ker so bili preslabi, da bi stali. Ali opešali niso, nihče ni ostal doma drugi dan . . . Opešali niso, kakor ni opešal mladi dominikanec v beli svoji kuti, ki je blagoslavljal neprenehoma ljudstvo na vse strani s težkim, črnim, pretečim misijonskim križem . . .

Oh, trd in neusmiljen si, kraški Bog, v zimskem času! Trd in neusmiljen!

In ko so odšli beli menihi drugam pridigat pokoro, je umrlo v štirinajstih dneh petindvajsetero ljudi na golih, skalnatih brdih okrog cerkve . . .

Trd in neusmiljen je kraški Bog v zimskem času! . . .

Pesem o pomladi.

Šla je vesna mimo lesa kakor vila lahkih nog, zadrhtel je les zeleni, zašumelo vse okrog . . .	Tiho, lahno, neopazno breze se priklanjajo in skrivnostne sanje o pomladi sanjajo . . .
---	--

Daleč so še svetli dnevi,
ni še v cvetkah vse polje,
kaj si tak zakoprnelo,
ti nemirno mi srce? . . .

Spitignjev-Borilov.

